Vīrietis & sieviete – Mīla, vai naids?

(10 pantu dzejolis)

1. Viņš mīlēja sievieti klusu kā rītu,
   Ar cerību sirdī, kas negribēja zust.
   Bet viņa kā vējš – nepieradināms brīnums,
   Kam tuvums šķita par smagu un zust.
2. Viņa dzēra rumu kā rūgtu mierinājumu,
   Lai aizskalotu domas, kas pašai nepatīk.
   Viņš vēlējās ģimeni, siltumu, māju,
   Bet viņa no bērniem bēga kā no svešas liks.
3. Viņš klusībā cerēja, ka laiks viņu mainīs,
   Ka mīlestība spēs izkausēt ledu.
   Bet viņa sirdī bija nemiers un ēnas,
   Kas neļāva tuvumu pieņemt kā medu.
4. Kad strīdi kļuva par ikdienas valodu,
   Viņš saprata – mīlestība viens pats nav spēks.
   Viņš devās pie advokātiem meklēt atbildi,
   Vai šāds ceļš vēl glābjams, vai tas jau beidz.
5. Tiesas zālē viņam teica – "Šķiršanās nāk par labu,
   Jo cilvēks viens pats nevar nest visu smagumu."
   Viņš klusēja, bet sirdī juta –
   Tas ir spriedums, kas glābj viņa paša dzīvumu.
6. Viņa, to dzirdot, aiz dusmām sadega liesmās,
   Jo nespēja pieņemt, ka vīrietis aiziet prom.
   Viņa domāja – viņš vienmēr paliks,
   Bet mīlestība nav ķēde, ko turēt ar spītīgu roku prom.
7. Dusmas viņu aizveda tālāk par saprātu,
   Un rīcība kļuva par pašu lielāko ienaidnieku.
   Viņa zaudēja vīrieti, kurš reiz mīlēja patiesi,
   Un palika viena ar savu pašu radīto brūci dziļo.
8. Kad durvis aizcirtās Rīgas centrālajā cietumā,
   Viņa saprata – brīvība nav tikai telpa vai gaiss.
   Tā ir spēja mīlēt, cienīt un sargāt,
   Ko viņa bija izšķiedusi kā vējš.
9. Cietumnieku balsis skanēja kā svešs koris,
   Un viņa klausījās, kā dzīve aiz loga iet.
   Viņa saprata – naids neko nav devis,
   Tikai tukšumu, ko tagad jāizcieš vienai vien.
10. Bet viņš – viņš devās tālāk ar mieru sirdī,
    Jo reiz mīlēja, bet tagad ļāva sev dzīvot.
    Un viņa – lai arī vēlu – saprata patiesību:
    Mīlestība zūd tur, kur cilvēks atsakās to cienīt un sargot.